

Arrest

nr. 170 324 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2016 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2016.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er interne bescherming voorhanden is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn asielrelaas en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten. Zij licht toe dat haar dochter het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering en toen zij om hulp verzochten bij de politie, werden ze daar uitgelachen. Later werd hun zoon het slachtoffer van een ontvoering waar hij psychologische problemen aan overgehouden heeft. Verzoekende partij wijst er op dat zij bovendien een publiek figuur is en deelgenomen had aan de verkiezingen. Zij vervolgt dat het Commissariaat-generaal een deel van haar relaas aanvaardt en niet betwist dat zij een publiek figuur is, zij een bedrijf had en hiervoor een lening afsloot, bedreigd werd, en haar zoon slachtoffer was van een ontvoering. Verzoekende partij wijst er op dat de vraag is of zij inderdaad beroep kan doen op de politie in haar land van herkomst nu deze politie zelf bepaalde praktijken doet, zij uitgelachen werden toen ze klacht indienden en zij aldus geen vertrouwen meer hebben in de politie.

4.2. Zoals verzoekende partij ter terechtzitting zelf aanhaalt, is de (ham)vraag of verzoekende partij beroep kan doen op de politie in haar land van herkomst. Internationale bescherming kan immers

slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is.

Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt namelijk dat zij, met betrekking tot haar verklaarde problemen, haar autoriteiten enkel en alleen op de hoogte heeft gebracht van de poging tot ontvoering van haar dochter.

Verzoekende partij liet echter geheel na, zo blijkt uit haar verklaringen, een klacht in te dienen, in de eerste plaats bij de politie, voor de ontvoering van haar zoon en voor het gewelddadig incident bij hen thuis. Ze kaartte deze problemen niet aan bij de Macedonische politie, zodat deze er vanzelfsprekend ook niet tegen kon/kan optreden, noch zocht zij op een andere manier mogelijke hulp en/of bescherming bij haar nationale autoriteiten. Het feit dat, zoals verzoekende partij op algemene wijze beweert, de politie haar bij de aangifte van de poging tot ontvoering van haar dochter zou hebben uitgelachen, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor haar totale nalaten haar autoriteiten nadien (nog verder) op de hoogte te brengen van haar verdere en overige problemen. Verzoekende partij had zich bovendien tot de hogere autoriteiten kunnen wenden, minstens een poging hiertoe ondernemen, wat zij evenwel naliet te doen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal, welke door verzoekende partij niet wordt ontkracht of weerlegd, blijkt dat de Macedonische politie (de laatste jaren) enorm is geëvolueerd en steeds beter functioneert en beter haar taken uitvoert, en dat heden, meer in het algemeen, de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij, die blijkens haar verklaringen aan de commissaris-generaal nooit problemen heeft gekend met de Macedonische autoriteiten, toont derhalve, gelet op het voorgaande, niet aan (-nu zij louter en alleen voor de poging tot ontvoering van haar dochter een aangifte bij de politie deed-) dat zij met betrekking tot haar verklaarde problemen of bij eventuele nieuwe problemen in de toekomst in haar land van herkomst niet of onvoldoende beroep kan doen op de bescherming van haar nationale autoriteiten. Ze maakt allerminst aannemelijk dat zij alle mogelijkheden tot nationale bescherming heeft uitgeput. Haar algemene stelling dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van haar autoriteiten berust louter op één beweerde persoonlijke ervaring, doch niets meer dan dat, en wordt aldus geenszins concreet en afdoende gestaafd en onderbouwd. Uit niets blijkt aldus en verzoekende partij maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij, welke zich ter terechtzitting voor het overige beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, werpt geen ander licht op hetgeen voorafgaat, en ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond vermogen te ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS